వేపచెట్టు

రవి ఉగ్గు పాలు తాగాడో లేదో కానీ, పుట్టీ పుట్టక ముందు నుంచీ కాఫీ తాగి ఉంటాడని నమ్మకంగా చెప్పవచ్చు. అమ్మ పాలు కన్నా ఆవు పాలు శ్రేష్ఠమని కాఫీ అలవాటు చేసుకోవటం అతి బాల్యంలోనే జరిగి పోయింది.

ఇక ఇప్పుడు కాఫీ లేందే బ్రతకలేడు అంటే ఎవరికయినా ఆశ్చర్యం కలగవచ్చు. నిజమేమిటంటే తిండి లేకపోయినా ఫరవాలేదు. తీర్థం లేకపోయినా చింత లేదు. కాఫీ లేకపోతే మాత్రం రవి నిలువ లేడు, కూర్చో లేడు, పడుకో లేడు, బుర్ర పనిచేయదు. కాళ్ళూ చేతులూ ఆడవు, కదలవు. గుండె కొట్టుకోదు.

వింతేమీ లేదు. అది అంతే. రవికి తిండీ తీర్థం కూడా కాఫీనే! రవి అన్నం తినటం ఎవరూ చూచి ఉండరు. అన్నం తినటం అంత ఇష్టం కూడా కాదు. కాఫీ తాగటం ఎంత మందో చూచి ఉంటారు.

చెయిన్ స్మోకర్స్ అని కొందరిని పిలవటం విన్న వాళ్ళు అర్థం గ్రహించి రవిని గొలుసు తాగుబోతు అంటే రవి ఆనందించాడే గానీ బాధపడలేదు. గ్లాసులోని కాఫీ నోటి దగ్గర పెట్టుకుంటే, అది పూర్తయిందాకా గ్లాసు ప్రక్కకు తీయడు. తాగుతూనే ఉంటాడు. అరగారగా ఒక్కొక్క గుక్క తాగుతూ ఉంటాడు. గ్లాసు కాఫీ పూర్తి కావటానికి అరగంటయినా పడుతుంది. చెక్కెర కాఫీ నా. కాదా అన్న విచికిత్స లేదు. పాలు చాలాయా, చాల్లేదా అన్న సమస్య లేదు. ఇంత డికాక్షన్ ఉంటే కూడా రవికి అది కాఫీనే.

రవి కాఫీ తాగుతుంటే చూచి తీరాల్సిందే కానీ వర్ణించడానికి వీలు లేదు. గ్లాసు పట్టుకొనే విలాసం, నోటి కందించే వినోదం, గుక్క పీల్చే వ్యవహారం, కళ్ళార్పుతూ ముఖమంతా కదుపుతూ గుటక మింగే సుతారం చూడ ముచ్చటగా ఉంటుంది. రవి వ్యక్తిత్వం పూర్తిగా గోచరం కావాలంటే అతనికి కాఫీ గ్లాసు చేతికిచ్చి చూడాలి.

లేక లేక పుట్టిన ఒక్కగానొక్క కొడుకు రవి తన తల్లి దండ్రులకు. తండ్రి అటెండరుగా రిటైరు అవుతున్నప్పుడు రవి నడవడం నేర్చుకొన్నాడు. తల్లి దండ్రుల్ని చూచినవాళ్ళు రవి అమ్మా నాన్న అనుకోరు, అవ్వా తాతా అనుకొంటారు. అమాటే కొందరన్నారు కూడా. రవి పుట్టింతర్వాత ఇంట్లో జీతం నాతం లేనట్లే. వాళ్ళు ఉన్నవాళ్ళు కూడా కారు. తండ్రి కింత పెన్షన్ వచ్చేది, అదే కుటుంబానికి అండ.

రవి చదువుకొనే రోజుల్లో టిఫిన్ కారియర్ స్కూలుకు తీసుకు పోవటం ఎవరూ చూడలేదు. పొద్దునేమయినా తింటే తినేవాడు. సాయంకాలం ఇంట్లోఉంటే తినేవాడు. కానీ మధ్యాహ్నం స్కూల్‌లో ఏమీ తినేవాడు కాదు.

రవి ఏమీ తినలేదంటే, నిజమే, తినలేదు. కానీ తాగ లేదని ఎవరన్నారు? కాఫీ తాగేవాడు కాఫీ ఫ్లాస్కు స్కూలుకు తీసుకు పోయేవాడు. రవి శరీరం మీద బట్టలున్నాయో లేవో కాని ఫ్లాస్కు ఉండేదన్న సత్యం మాత్రం అంత కొట్టొచ్చినట్లుగా అందరికీ గుర్తుండేది.

రవి హైస్కూలు చదువు గట్టెక్కటం బ్రహ్మ ప్రళయం అయింది. తాను చదివింది ఏమైన సన్న హైస్కూలా ? బ్రహ్మాండమైన పెద్ద హైస్కూలు. అదే మల్టీపర్పస్ స్కూలు. నిజానికి తమ హైస్కూలులోకి కాలేజీ వచ్చేసిందని రవి నమ్మకం. కాలేజీలో ఉండే పియూసీతో సమానంగా సెవెంత్ ఫారమ్ వచ్చిందని కాలేజీ కంటే తమ హైస్కూల్ గొప్పదనీ, పీయూసీ కంటే తమ సెవెంత్ ఫారమే గ్రేట్ అనీ, ప్రపంచం చదువంతా తమ హైస్కూలులోనే ఉందనీ, ఆ హైస్కూలులో తాను విద్యార్థిననీ, ఆ ప్రపంచ విద్యారంగం తమ హైస్కూలనీ రవి పొంగిపోయేవాడు.

రవి భావించే గొప్పతనమంతా క్లాసుకూ ఉండవచ్చు, స్కూలుకూ ఉండవచ్చు, కాని రవికి ఏముందని ప్రశ్నించే జడుద్దాయిలకు ఎప్పుడూ సమాధానం చెప్పలేదు. రవి మార్చని, సెప్టెంబరని; సెప్టెంబర్‌ని, మార్చి అనీ మార్చి మార్చి పరీక్షలు వ్రాస్తుంటే పరీక్షలకు విసుగుపుట్టి, కోర్సు ఎత్తేస్తూ, తప్పుతున్న వాళ్ళందరిని పరీక్షలు వ్రాయనిచ్చి, ఎక్స్‌పీరియన్సున్న వాళ్ళందరినీ పాసు చేసి సెవెంత్ ఫారం తీసేయటంతో రవి చదువు ముగిసి బయట పడ్డాడు కానీ, లేక

పోతే తమ గొప్ప, గ్రేట్ ప్రపంచ నెంబర్ వన్ హైస్కూలులో శాశ్వత విద్యార్థిగా ఉండిపోవటం ఖాయమయ్యేది. కానీ తప్పిపోయింది.

ఈ మాట ఎవరయినా రవితో అంటే గొప్పకోపం తెచ్చుకొంటాడు. తన కెంత గట్టి పునాది ఉందో వీళ్ళకెవరికీ తెలియదంటాడు. నువ్వు చదవటం మానేస్తే చదువు దెబ్బతింటుందని అధికారులు భావించటంవల్ల తాను చదువుతూ రావలసి వచ్చిందని నమ్మిస్తాడు. తాను పాసుకావటంతో చదువు ఆగిపోయిందని వివరిస్తాడు. తాను చదువుతూ ఉంటే చదువు కొనసాగుతూ ఉండేదని తెలియ జేస్తాడు. ఒక కోర్సుకు తాను పాసవటం వల్ల ఎంత నష్టం వాటిల్లిందో స్పష్టం చేస్తాడు.

మరి డిగ్రీలో ఎందుకు చేరలేదంటే సీటురాలేదని మాత్రం చచ్చినా ఒప్పు కోడు. తన గ్రూపు లేదంటాడు. నాకు చదువు అక్కరలేదు, సీటు నావల్ల వేస్ట్ కావటమెందుకు, మీరు చదువుకోండని వదిలేశానంటాడు. వృద్ధులైన తల్లిదండ్రుల సేవ చేసుకోవటం కోసం చదవలేదంటాడు పొరుగూరుపోయి చదివే అవకాశం లేదంటాడు. రవి చెప్పే జవాబులు వినే ఓపిక ఉంటే ఎన్నిసార్లయినా అడగ వచ్చు. కానీ చెప్పిన జవాబు చెప్పకుండా కొత్త జవాబులు ఎన్నయినా ఎన్నిసార్లు అయినా చెప్పగల రవి శక్తి-సామర్థ్యం ముందు ఎవరి ఆలోచన అయినా దిగ దుడుపేనని ఒప్పుకోక తప్పదు.

సెవెంత్ ఫారం సర్టిఫికెట్టుతో ఎంప్లాయిమెంటు ఎక్స్ఛేంజిలో రవి తన పేరు నమోదు చేయించుకొన్నప్పుడు కోరిన ఉద్యోగాలు అటెండరు, పోలీసు కాని స్టేబులు, సాధ్యమయితే చిన్నగుమస్తా. ఏం ఇంత చిన్న ఉద్యోగాలు కోరుతున్నా వంటే ఇవే పెద్ద ఉద్యోగాలనేవాడు. ఏ శాఖ అయినా ఆరంభం ఇటువంటి ఉద్యో గాలతోనే అనేవాడు. పేచీలేని ఉద్యోగాలు అని నమ్మేవాడు. బరువుండదు. బాధ్యత ఉండదు. జీతం వస్తుంది. అంతకన్న ఏం కావాలి అనుకొనేవాడు. అనేవాడు. కలెక్టరు అయినా బంట్రోతు చెప్పినట్లు వినాల్సిందే అనేవాడు. పోలీసు సూపరిం టెండెంటు అయినా పోలీసు చెప్పినట్లు చేయాల్సిందేనంటాడు. వీళ్ళుంటేనే వాళ్ళ ఆటలు చెల్లేది, అంటాడు. అందుకని ఆ ఉద్యోగాలన్నీ ఎవరో పనికిరాని వాళ్ళకు వదిలేశానంటాడు. పనికి వచ్చే వాళ్ళంతా తనలాగా గుమస్తాలుగా, కానిస్టేబు

ళ్ళుగా, బంట్రోతులుగా చేరాలని డిపార్టుమెంటుల్ని బాగుచేయాలని జిల్లాని ఉద్ధరించాలని, రాష్ట్రాన్ని ముందుకు తీసుకురావాలని కోరుతున్నట్లు తెలియజేస్తాడు.

రవిని చూచి అమాయకుడని, అసమర్థుడని, మాటల పోగని ఎవరయినా చులకనగా చూస్తే వాళ్ళని చాలా తేలికగా చూచి ఊరుకొంటాడు.

సెవెంత్ ఫారం పాసయి ఎంప్లాయిమెంటు ఆఫీసు చుట్టూ తిరుగుతున్న రోజుల్లో వాళ్ళ అమ్మ, నాన్న ఆరోగ్యం అంతంత మాత్రం కావటం రవికి అర్థమయింది. ఎంప్లాయిమెంట్ ఆఫీసులో ఉద్యోగం దొరుకుతుందన్న విశ్వాసం ఎందుకు కలిగిందో కాని చాలా గట్టిగా కలిగింది.

ఆఫీసు తీయక ముందు అక్కడకు చేరుకొనేవాడు. ఆఫీసు మూసిందాకా అక్కడే ఉండేవాడు. అందరూ వెళిపోయిం తర్వాత ఇంటికి వచ్చేవాడు. ఆ రోజుల్లో అమ్మ మంచం పట్టటంవల్ల రవికి పొయి ముట్టించటం తెలిసింది. అమ్మకింత గంజి కాసిపోసేవాడు. తనింత కాఫీ కాసుకొని ఫ్లాస్కులో పోసుకునేవాడు. డ్యూటీ తప్పకుండా ఆఫీసుకువచ్చి, అందరినీ పలకరించి, ఉద్యోగంవచ్చి పలకరించకపోతుందా అని ఎదుటి వేప చెట్టు కింద నాపబండ మీద తిష్ఠవేసేవాడు. రవిని చూచిన వాళ్ళకెవళ్ళకయినా ఫ్లాస్కు ముందుగా కనబడుతుందన్నది పరమ సత్యం.

ఈ చెట్టుకింద కూర్చోవటంతోనే సగం జీవితం తెల్లవారి పోయిందని ఎవరయినా వాపోతే 'ఔగదా పాపం' అనుకొంటాడు. వృద్ధాప్యంలో పుట్టిన వాడు వృద్ధుడు కావటం చూడలేక వృద్ధులిద్దరూ 'హరీ' అని ఒకరూ, 'శివా' అని ఒకరూ పోవటంతో హరిహరా ద్వైతం అర్థమయి, ద్వైతంతో పనిలేక అద్వైతం బాగుందని పెళ్ళిగిళ్ళి మాటెత్తకుండా తల్లిదండ్రులు వదలిపోయిన కొట్టంలో మిగిలిపోయిన జీవితాన్ని లాక్కు పోదామని రవి నిశ్చయించుకొని ఇంటికీ, ఎంప్లాయిమెంటు ఆఫీసుకూ దగ్గర తోవవేసుకొని కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు.

తల్లి దండ్రులు పోవటంతో కష్టాలు వచ్చాయి. సంపాదనలేదు. ఆస్తి గలవలేదు. రోజులు గడవటం ఎలాగో అర్థం కాలేదు. సంపాదించటం ఎట్లాగో

అర్థం కావటంలేదు. ఆరోజుల్లో కూడా చెట్టుతప్పలేదు. కాఫీ తప్పలేదు. నాపబండ తప్పలేదు.

రవి కష్టపడి పనిచేద్దామని ఆలోచింపక పోలేదు. ఏం పనిచేయటం? ఏ పనీ తనకు చేతకాదు. సైకిల్ తొక్కటం కూడారాదు. ఫ్లాస్కు మోయటం తప్ప తనకేం తెలియదు.

వేపచెట్టు కింద కూర్చొని కాఫీ తాగుతున్నప్పుడు ఎవరో వచ్చి ఎదురుగా నిలబడ్డారు. సందేహం ఏముందీ? ఉద్యోగం కోసం వచ్చి ఉంటాడు. అన్నం తిన్నట్టు లేదు. ఏమీ తాగినట్టు లేదు. కాఫీ ఇస్తే తాగాడు. వద్దన్నా పావలా ఇచ్చి పోయాడు. రవి బిత్తర పోయి చూశాడు.

రెండో రోజు ఫ్లాస్కు నిండా కాఫీ పోసుకొని వచ్చాడు. ఎవరికయినా ఇద్దామని చూశాడు. పావలా ఉందో లేదో గమనించాడు. ఆ రోజు ఒకే మిత్రుడు దొరికాడు. డాక్టరు కోర్సు ముగించాడు. హరిజనుడు. కార్డు రిన్యూ చేయటం కోసం వచ్చాడు. వాళ్ళకు మాటలు కలిశాయి. ఏమీ ఉద్యోగాలు లేవని ఇద్దరూ అర్థం చేసుకొన్నారు.

'డాక్టరువు కదా! ఇంజక్షన్లు చేసినా డబ్బు వస్తుందే, ప్రాక్టీసు పెట్టుకో కూడదూ' అని రవి అడిగాడు.

'రూము, టేబులు, కుర్చీలు, సిరంజులు, స్టెతస్కోపు, సామాను ఎక్కణ్ణుంచి వస్తాయి?' అని డాక్టరు అడిగాడు.

'ఎవర్ని అడిగినా ఇస్తారే!'

'బిచ్చ మెత్తాలా?'

'చూడూ! డాక్టరువు. ప్రాక్టీసు పెట్టుకో. ఎంగిలి ఉద్యోగాలకు తిరక్కు. సామాన్లు లేకపోతే బిచ్చమెత్తుకో. దొంగతనం చేయి. చేతిలో విద్య పెట్టుకొని ఉద్యోగాలు అడుక్కుంటున్నావా?' రవి చీదరించుకొన్నాడు. డాక్టరుకు కాఫీ కూడా ఇవ్వలేదు.

రవి ఆ రోజంతా ఆలోచించాడు. డాక్టరు కనిపిస్తే ఇంట్లో అక్కరలేకుండా, అడ్డంగా ఉన్న టేబిల్ ఇచ్చేద్దామని చూశాడు.

ఒక రోజు వేప చెట్టు కింద కూర్చున్న రవికి అందమయిన అమ్మాయి ఆఫీసుకు రావటం కనిపించింది. ఎంత మంది వస్తున్నారో, ఎంత మంది పోతున్నారో రవికి లెక్కలు తెలుసు. ఎవరెవరికి ఏయే ఉద్యోగాలు ఈ పదేళ్ళలో వచ్చాయో కూడా వివరంగా చెప్పగలడు.

ఆఫీసుకు రాకుండా మానేసిన వాళ్ళ వివరాలూ తెలుసు. కొత్తగా వస్తున్న వాళ్ళ జాతకాలూ తెలుస్తాయి. ఈ అమ్మాయి సంగతి కొత్త. తెలియలేదు. ఆఫీసు నుంచి అమ్మాయి బైటికి వస్తున్నప్పుడు పిలిచాడు. బెదురుతూ వచ్చింది. 'ఏం పేర'న్నాడు. ఏదో చెప్పింది.

అక్కడకు వచ్చే వాళ్ళందరి చరిత్రా ఒకటే! కొంచెం చదివాడు. గొప్పగా చదివాడు. ఉద్యోగం కావాలి. బీదవాడు. ఆధారంలేదు. ఆస్తిపాస్తులు లేవు. చూచేవాళ్ళులేరు. ముసలి తల్లిదండ్రులు. విధవ అక్క. ఎన్నో నోళ్ళు! కొన్నే చేతులు. ఇట్లాగే ఉంటుంది ఏ ఉద్యోగార్థి జీవితం తిరగేసినా—

అమ్మాయి అనాథాశ్రమంలో పెరిగింది. అక్కడే ఉంటూ ఉంది. ఏదో కొంచెం చదివింది. టైపు వచ్చు.

'ఆగు !' అన్నాడు రవి.

'ఏం' అంది.

'టైపు వచ్చు కదా !'

'ఊఁ !'

'మరికనేం ?'

'ఏమిటి ?'

'కొట్టు, టైపు కొట్టు. జంక్షన్‌లో టైపు మిషన్ పెట్టుకో! వచ్చిన కాగితం టైపు కొట్టి వదులు !'

అమ్మాయి ఎగాదిగా చూచింది.

'ఉద్యోగం రాకపోతే పీడా పోయింది. టైపు కొట్టు' అన్నాడు రవి.

'మరి టైపు మిషన్ !' అమ్మాయి సందేహించింది.

'చూద్దాం చూద్దాం' అంటూ ఆలోచనలో పడ్డాడు రవి. రాత్రంతా ఆలోచించాడు. పరిష్కారం దొరికినట్లే దొరికి తప్పిపోతూ ఉంది. అనేక మార్గాలు చూశాడు. అన్నీ అమ్మాయితో చెప్పాలను కొన్నాడు. ఆమె కోసం వెతకటంతో సరిపోయింది. ఆమె కనిపించలేదు. మిషన్ దొరికిందో, పెనిమిటి దొరికాడో! అనాథాశ్రమం పోయిందో! ఇల్లాలయిందో! కార్డు రెన్యూ చేయించటానికి వస్తుందో రాదో!

వేపచెట్టు చల్లగా ఉంది. ఎండాకాలంలో ఎండతగలదు. వానాకాలంలో వానపడదు. చలికాలం ఎక్కువచలి అనిపించదు. వేపచెట్టు దైవస్వరూపంలాగా నిరుద్యోగుల్ని కాపాడుతూఉంది. దానికింద కాఫీ ఫ్లాస్కుతో రవి ప్రత్యక్షం. ఉద్యోగం వెతుక్కుంటూ వచ్చేవాళ్ళకు వేపచెట్టు, ఫ్లాస్కు ప్రత్యక్షం కావటం రివాజు. అటు చూడకుండా అక్కడ కూర్చోకుండా కాఫీ తాగకుండా జనంపోరు.

రవి ఇచ్చిన కాఫీతాగి నిట్టూరుస్తూ, చెమట తుడుచుకొంటూ ఉన్న నిరుద్యోగి ముఖంలోకి చూస్తూ అడిగాడు రవి 'ఏం చదువుకున్నా'వని.

'బియీడి' అనటంతో ఫక్కున నవ్వాడు. 'ఎందుకు నవ్వుతావ'న్నాడు. సమాధానం 'ఏం నవ్వకూడదా' అని. 'నవ్వచ్చుగానీ నవ్వుకూడా వస్తుందా' అని ప్రశ్నించాడు. 'నవ్వటానికి కారణం ఉండాలికదా' అన్నాడు.

'కారణం కదాకావాలి. అయితే విను. బియీడి చదివినవాడు నిరుద్యోగిగా ఉండకూడదని. ఎందుకుండకూడదు. 'నేను లేనా' అని అడగాలని నీకనిపించటం ధర్మమే. నేను నవ్వటం ధర్మం. ఈ దేశంలో జనం రోజూ పెరుగుతున్నారు. ఆపండ్రా అనేవాడు లేడు, వినేవాడు లేడు. ఎవడన్నా అన్నాడా వాడిదుంపదెగుతుంది. వాటికి దుంపలేకపోతే, వాళ్ళమ్మ గుణశీలాలు ప్రమాదంలో పడతాయి. వాడికి అధికారం ఉంటే ఊడుతుంది. ప్రభుత్వాలు కూలతాయి. ఏమిటి నీనస అని నీ కనిపించవచ్చు. నాకూ అనిపిస్తుంది. ఎవడికయినా అనిపించవచ్చు. పుట్టిన వాళ్ళంతా పెరగాలికదా! గాడిదల్లా పెరక్కూడదు కదా! చదువుకోవాలి. అయిదో సంవత్సరం ఏంఖర్మ. ఆరోనెలలోనే చదువు చెప్పేవాడుంటే పిల్లల్ని అప్పగిస్తారు తల్లిదండ్రులు. అందుకు సందేహమా? లేదుకదా! మేష్టరుకు కావలసింది టేబుల్,

సిరంజి కూడా కాదు. టైపు మిషన్ కూడా కాదు. బెత్తం ఉంటే చాలు-మాష్టారు అయి కూర్చుంటాడు. ఇసుక ఉండనే ఉంది. అ ఆలు నేర్పవచ్చు. తమ పిల్లలు ఇసుకలో వేలు పెట్టరాదని తల్లిదండ్రులు అనుకుంటే కాగితాలు వస్తాయి చాపలు వస్తాయి. బల్లలువస్తాయి. కుర్చీలు టేబిళ్ళు చిన్నపిల్లల కన్నీళ్ళలోంచి పుట్టుక వస్తాయి. ఇంతేనా? బిల్డింగులే పుడతాయి- లే! పో! పదిమంది పిల్లల్ని పోగేసుకో! పాఠశాల అయిపోతుంది. పోతావా - ఇంకా ఇక్కడే ఉంటావా! పోవయ్యా పో!, కసురుకొన్నాడు రవి.

నిరుద్యోగి అక్కడ ఆగితే ఒట్టు. వెనుతిరిగి చూస్తే ఒట్టు. కంటికి కనిపిస్తే ఒట్టు.

ఎంప్లాయిమెంటు ఆఫీసులో గలాటాగా ఉంటే రవి అటుపోయి చూచి వచ్చాడు. వస్తూ వస్తాదులాంటివాణ్ణి పట్టుకొచ్చాడు. వస్తాదు తన పేరు పంపమని లంచం ఇచ్చాడట. అయినా పేరు పంపలేదట. క్లర్కు లేదు పొమ్మనాడు. టేబుళ్ళు కుర్చీలు తల క్రిందులయ్యాయి.

వస్తాదుకు చదువు వంటబట్టలేదు. చిన్నప్పుడు తిన్నాడు కాబట్టి ఊరాడు. తిన్నది అరగటానికి కుస్తీలు పట్టాడు కాబట్టి వస్తాదు అయ్యాడు. తింటానికి లేదిప్పుడు. కట్టుకోవటానికి లేదిప్పుడు. ఉన్నవమ్మి తెచ్చిన డబ్బు క్లర్కుకు ఇచ్చానంటాడు. ఇచ్చాడో చచ్చాడో ఉద్యోగం రాలేదు. అటెండరు ఉద్యోగం. వస్తాదు ఏడుస్తున్నాడు. తనకేం పని చేతకాదు. అద్దెసైకిలు తొక్కుకొచ్చాడు. 'రిక్షా తొక్కుకో!' - 'నేనా!' - 'నువ్వే' - 'నేనా' - నువ్వే' - 'నావల్లకాదు' - 'తిండిలేక ఛస్తావా?' 'చావను. రిక్షా తొక్కి చావాలా?' 'బ్రతికి ఉండు' - 'నువ్వే తొక్కుకో, రిక్షా. ఎవడిక్కావాలి నీ బోడిసలహా!' వస్తాదు కోపంగా వెళ్ళిపోయాడు.

'నా బ్రతుకేదో నేను బ్రతుకుతున్నాను. నా భుక్తి నాకు గడుస్తూ ఉంది. నాకు చేతయిన పని నేను చేసుకొంటున్నానే' రవి గొణుగుతూనే ఉన్నాడు.

చిన్న ఫ్లాస్కు పెద్ద ఫ్లాస్కు అయింది. పెద్ద ఫ్లాస్కు కూడా చాలక పోయేసరికి తడికెలు వచ్చాయి. స్టవ్ వచ్చింది. వేప చెట్టు కింద కాఫీ సృష్టి అవుతూ ఉంది.

ప్రక్క తడికెలు పైకెక్కిన తడికలయ్యాయి. వాసాలు మొలిశాయి. టార్పాలిన్ వెలిసింది. కుర్చీలు, బల్లలు తయారయ్యాయి.

రవి కాఫీ మాత్రమే చేసేవాడు. కాఫీ చాలా రుచిగా ఉంటుంది. తాను తాగటానికి చేసుకొంటాడు. అక్కడ బోర్డేమీలేదు. కానీ దాన్ని రవి కాఫీ హోటల్ అంటారు. చాలా కాలం కాఫీ మాత్రమే దొరికేది. ఇప్పుడు తిండీ తీర్థం కూడా దొరుకు తున్నాయి.

అక్కడ ఉచితం అని ఒక బోర్డు ఉంది. సలహాలు, మొదటిసారి కాఫీ చివరిసారి కాఫీ ఉచితంగా ఇవ్వటం రవి డ్యూటీ. మిగతా సమయాల్లో డబ్బు వసూలు చేస్తాడు.

ఎంప్లాయిమెంటు ఆఫీసుకు మొదటి సారి వచ్చిన వాళ్ళు రవి ఆతిథ్యం స్వీకరించి తీరాలి. ఉద్యోగం వచ్చి వెళ్ళి పోయేటప్పుడు చివరిసారి వీడ్కోలు విందు పుచ్చుకొని వెళ్ళాలి. నిజానికి ఈ రెండు సమయాల్లో వాళ్ళ జేబుల్లో డబ్బు లుంటాయి. అయినా ఇవ్వనక్కరలేదు. చాలా స్పార్లు ఉండవు. అయినా ఇవ్వా ల్సిందే! లేదా హోటల్లో పనిచేయాలి.

ఇప్పుడు రవి హోటల్లో యజమాని. స్థిర ఉద్యోగులు పదిమంది. చర ఉద్యోగులు మరో పదిమంది. రవి ఇప్పుడు కాఫీ కలపడు. తాగుతూ ఉంటాడు. అన్నం తినడు, నీళ్ళు తాగడు. కాఫీ తాగుతుంటాడు. సుతారంగా, సున్నితంగా, విలాసంగా, రవి కాఫీ తాగుతుంటే చూచి తీరాలి.